

HAIKUS I TANKES

短い詩

L'haiku i la tanka són formes poètiques que provenen de la poesia japonesa.

L'haiku està format per tres versos de 5-7-5 síl·labes, sense rima.

La tanka consta de cinc versos de 5-7-5-7-7 síl·labes.

Matsuo Basho (1644-1694) es considera el gran mestre de l'haiku; el va cultivar i consolidar amb un estil senzill i amb un component espiritual. La seva poesia va aconseguir renom internacional, i al Japó molts dels seus poemes es reproduïen en monuments i llocs tradicionals. Basho va dir de l'haiku que és "senzillament allò que succeeix en un lloc i en un moment donat".

L'haiku és l'expressió de la brevetat. És senzill, però profund. Poques paraules il·lustren amb una definició precisa el moment, la situació, la necessitat, el sentiment. L'haiku pretén en la seva condició quasi efímera, ser una guspira de frescor. És en sí mateix una unitat, un poema mínim i no obstant complet. D'aquí la seva visió instantània, la seva condició de guspira.

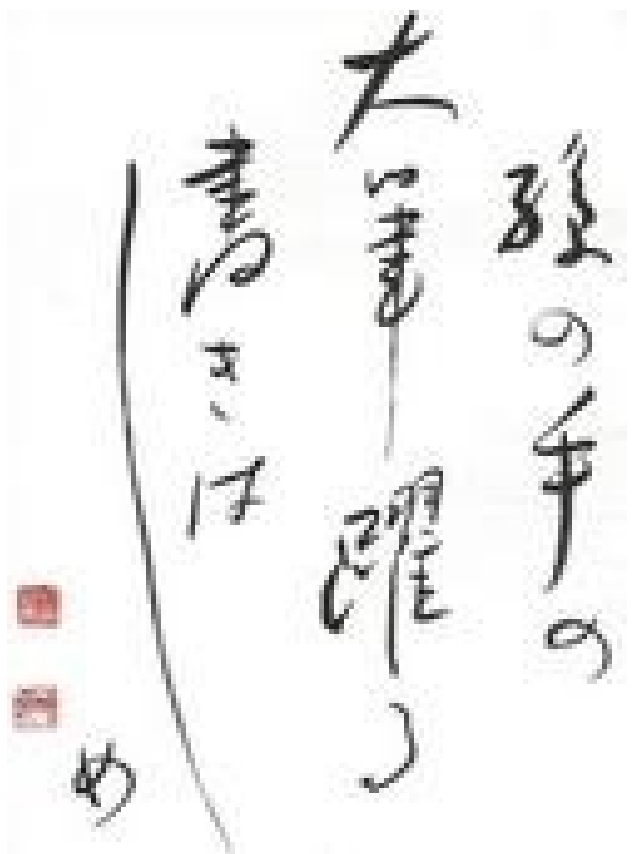
Amb només disset síl·labes, el poeta evoca o suggereix sensacions i emocions de la forma més breu i concentrada possible.

Durant la primera meitat del segle XX

molts poetes europeus es van interessar per les formes de la poesia japonesa. Entre ells, a Catalunya, Màrius Torres, Salvador Espriu i Carles Riba (*"Del joc i del foc"*, 1946) conrearen la tanka amb gran mestria adaptant-la a la mètrica catalana. Agustí Bartra fou un dels primers que es va dedicar a l'haiku (*"Haikus d'Arinsal"*).

Com a la poesia clàssica japonesa el tema primordial d'aquestes composicions és la natura, les estacions de l'any, el pas del temps que sempre ens sorprèn amb una meravella.

Fa uns cinc anys vaig tenir el primer contacte amb els haikus i tankes (va ser l'amic i poeta Valentí Ribes qui me'ls va "presentar"), en poc temps em van captivar i des de llavors no he deixat d'escriure'n.

Aquesta és una petita mostra d'aquests poemes breus.

HAIKUS

*La lluna pinta,
damunt l'aigua amansida,
camins de plata.*

*Enllà vespreja,
ones de nit acotxen
la llum darrera.*

*La fulla vola,
per un instant somia
que és papallona.*

*Pels marges càlids,
flaires de farigola
tenyeixen l'aire.*

*Amb dits de seda,
la nit esfilagarsa
mantells de somnis.*

*Tardor benigna:
pels fondals cantussegen
plomes daurades.*

*Espurnes d'alba
tremolen per la fosca,
badalla el dia.*

TANKES

Primavera

*Neu trepitjada
regalima sens pressa
entre les roques.
Bocins d'hivern s'endinsen
en mars de blat i d'ordi.*

Estiu

*El sol no gosa
desvetllar l'encanteri
d'aquest bosc màgic,
flaires de vespre ombregen
el cor de La Fageda.*

Tardor

*Cruixir de fulles
per camins del capvespre.
Música trista
d'un temps ones marcides
en un mar que grogueja*

Hivern

*A la muntanya,
arbustos de filferro
fumegen tristos.
L'hivern, amb un bes gèlid,
encén un foc que mata.*

El pas del temps

*Els dies llisquen
com onades que cerquen
l'arena blanca.
A poc a poc s'esfullen
rere un ponent que crema.*

Sota un cel silent

*Quantes paraules
brollen del teu
silenci!
les he comptades
aquesta nit de lluna
i m'han faltat estrelles.*

Rosa Ma. Noguera, estiu de 2009

俳句

短歌